

Ελευθερία, δημοκρατία, αγχώνη (Χαράλαμπος Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

Διψάμε για δημοκρατία, διψάμε για ελευθερία, διψάμε για πρόοδο, διψάμε για καλύτερες ημέρες ζωής, όπως ο καθένας αυτές τις καταλαβαίνει. Δεν διψάμε όμως για Χριστό, για ομόνοια, για φιλαδελφεία, για αγάπη. Περιχαρακωμένοι στον εαυτό μας λησμονούμε ότι η ελευθερία μας περατούται εκεί που αρχίζει η ελευθερία του άλλου, λησμονούμε τα λόγια του Χριστού μας, που μας είπε με το στόμα του Αποστόλου Παύλου, ότι «η αγάπη ου ζητεί τα εαυτής» (Α΄ Κορ. ιγ΄ 5), και «μη τα εαυτών έκαστος σκοπείτε, αλλά τα ετέρων έκαστος» (Φιλιπ. β΄ 4).

Διώξαμε το Χριστό από τη ζωή μας. Δεν τον θέλουμε, αφού ο νόμος Του μας ελέγχει και μας περιορίζει τους βαθμούς ελευθερίας μας. Ζητούμε την απόλυτη ελευθερία που, δυστυχώς, την σχετίζουμε με την ασυδοσία. Λησμονούμε ότι οι βαθμοί ελευθερίας όλων μας είναι αυτοί που δεν μας απομακρύνουν από κοντά Του, δεν μας εκτροχιάζουν από τις ράγες της ηθικής, της σεμνότητας, της

ανιδιοτέλειας. Οι βαθμοί ελευθερίας που ο Χριστός μας δίνει είναι αυτοί που μας οδηγούν στον ουρανό και όχι στη φθορά και στο θάνατο. Είναι οι αιματοβαμμένοι βαθμοί από το πανάχραντο αίμα του γλυκύτατου Ιησού μας, που μας ελευθέρωσε από τα δεσμά του θανάτου και για τη διηνεκή διατήρησή της μας συμβουλεύει πάλιν ο Παύλος λέγοντας: «Τη ελευθερία, η ημάς Χριστός ηλευθέρωσε στήκετε, και μη πάλιν ζυγώ δουλείας ενέχεσθε» (Γαλ. ε' 1).

Μέσα στους βαθμούς ελευθερίας μας καλούμαστε να δημιουργήσουμε ένα καλύτερο αύριο σε αυτή την πρόσκαιρη ζωή αγωνιζόμενοι νόμιμα στο στίβο της καθημερινότητας. Η υπέρβασή τους, δυστυχώς, μας οδηγεί στην κατάλυση της πραγματικής δημοκρατίας, της δημοκρατίας της αγάπης, και στην κατασκευή της θανατικής μας αγχόνης. Μόνοι μας με τις ενέργειές μας κατασκευάζουμε αυτό το θανατικό όργανο, το οποίο πολύ για εμάς θέλουν και οι ξένοι μας εταίροι. Αυτοί που με τη δική μας συγκατάθεση μας οδηγούν στην αγχόνη. Την εξωραΐζουν όμως με δημοκρατικές διαδικασίες. Μας λένε: Κάντε εκλογές και αποφασίσατε μόνοι σας με τι σχοινί θέλετε να κρεμασθείτε; Με μεταξωτό, με καναβίσιο ή με μάλλινο; Οι βαθμοί ελευθερίας μας μέσα από τις εκλογές μας επιτρέπουν μόνο την εκλογή του σχοινιού κρεμάσμάτος μας. Και αυτό γιατί μόνοι μας δεν επιλέξαμε άλλους βαθμούς ελευθερίας. Το χειρότερο είναι ότι νομίζουμε ότι είμαστε ελεύθεροι, ότι δημοκρατικά αποφασίζουμε, ότι δεν είμαστε κατευθυνόμενοι.

Ας κοιτάξουμε στα μάτια το Χριστό μας, ας Τον παρακαλέσουμε να μας αξιώσει να γνωρίσουμε τα καλά και συμφέροντα μας, να πάψουμε να ζητάμε τα περιττά, που για άλλους είναι απαραίτητα, να θέλουμε να διακονούμε τους άλλους και όχι να διακονούμαστε, να νοιώθουμε πόσο εφήμεροι είμαστε και να μη χωριζόμαστε σε παρατάξεις που φανατίζουν και προκαλούν διχόνοιες και διχοστασίες. Και πάνω από όλα τα είμαστε αξιοπρεπείς και να αρκούμαστε στα λίγα, στα τίμια. Ο Χριστός μας συμπονά και θέλει το καλό μας. Οι ντόπιοι και οι ξένοι «φίλοι μας» μας βλέπουν σαν όρνεα που πρέπει να κατασπαράξουν. Είναι οι επίβουλοί μας που μας δείχνουν την αγχόνη χωρίς σχοινί. Μας αφήνουν, όμως, τη δημοκρατική διαδικασία να αποφασίσουμε μόνοι τι είδους σχοινί θέλουμε. Και εμείς που ενώ πραγματικά αγαπούμε τη δημοκρατία, αγαπούμε την ελευθερία, συμφωνούμε με τις εκλογές, τη γιορτή της δημοκρατίας, δυστυχώς, σαν αγέλη ψηφίζουμε το θάνατό μας. Και μάλιστα όχι μόνο το σωματικό, αλλά και τον ψυχικό, τον αιώνιο, γιατί αυτονομημένοι όπως είμαστε έχουμε εκτροχιασθεί από τις ράγες της πίστεως που σταθερά οδηγούν το τραίνο της ζωής μας στο σταθμό του ουρανού.